

„De Tarot als levensweg” blz. 53–56:

3.4 De DOOD

Als psychologisch stadium weerspiegelt *de Dood* het opruimen van alles wat we niet meer nodig hebben: oude houdingen en gedragingen, maskers waarachter we ons verschuilen, en al die dingen die onze vrije ontplooiing in de weg staan. De stap zetten om ballast op te ruimen is vaak een angstige: het oude ken je, het nieuwe niet. Als het oude verdwijnt kan dat aanvoelen als een val in een zwart gat, als een soort afstervingsproces. Maar juist dan kan het nieuwe ontstaan.

Het is geen verrassing dat op kaarten die *de Dood* weergeven het geeraamte veelvuldig voorkomt; bij de *Tarot de Marseille* zien we het met de zeis, een wijdverbreid symbool van het onherroepelijk afkappen. De afgemaaide ledematen liggen in het veld verspreid. Links staat *de Dood* op een afgehakt hoofd en rechts zien we een gekroond hoofd: ook de vorst ontkomt niet aan *de Dood*. De hele symboliek van de kaart wijst op het absolute einde, onherroepelijk en onontkoombaar.

Bij de *Rider-Waite Tarot* zien we dat op een andere manier weergegeven. Die toont ons een dood die ons, gezeten op een wit paard, tegemoet rijdt. De koning is reeds gevallen, en ook al bidt de geestelijke, hij zal daarmee de dood niet ontlopen. Een meisje aan de rechterkant lijkt flauw te vallen. De enige die iets met de dood kan, is het kleine kind in het blauw, dat de dood een bosje bloemen aanbiedt.